

կու գար բռնորովին տարբեր պայմաններու մէջ:

Իր այս պաշտօնավարութեան շրջանին անկախ նորէն կը գործէ իր նախկին մեթոտներով և խստութեամբ:

Դարանազցին կ'ըսէ թէ «անս երկու ամ է եւ եւնոս երրորդին եւ զեզ խիս կու նենգի եւ ջանք ունի՝ թէ զիկն յիսն քափի ի մեզ, գոր հայցեմք ի սեանե փրկչեկն սերմե Յիսուսի՝ զխորհուրդն, գոր կու խորհի վասն սեր ջարդարիւն՝ մի՛ կասարեացի, այլ ի վաղնակ կասարածի նորս վասակ շրքակց իւրոց ծածկեացի զիկն, ըս Մարգարեիկն» (Դարանազցի, էջ 397):

Գրիգոր վրդ. Կեսարացիի այս պաշտօնավարութեան շրջանին, որ յիշատակարան մը կը ներկայացնէ «ի դառն եւ ի վերջ ժանանակիս», քանի որ Սուլթան Մուրատ «եզ քագում զաւրամ ի վերայ Պարսից եւ յաղքեալ ի նեակե, եւ սրար քագում սւար ի զաւսու Հայոց», չկան շատ նշանակելի կամ աւելի ճիշդ գրուատելի դէպքեր:

Գրիգոր վրդ. Կեսարացիի այս վերջին պատրիարքութեան շրջանին կը պատահի Մոսկովայի մը 1634 թուականին, և այս առթիւ Հայոց և Յունաց միջև ծանր վէճ կը ծագի Երուսաղէմի մէջ և Գրիգոր Պարոնտէր պատրիարքը ամէն ջանք կ'ընէ Հայոց իրաւունքները պաշտպանելու հա-